

[Victor Gram.]

ning i Antallet af Kørelærere, en saa stærk Stigning, at en god Standard ikke kunde holdes. Ganske vist kender man ikke den reelle Stigning i Antallet af Kørelærere, men man har sikkert Ret til at gaa ud fra, at Stigningen har været ganske betydelig. I hvert Fald vil det i nogen Grad fremgaa deraf, at medens der i 1939 i København er blevet udstedt knap 5 000 nye Førerbeviser, var Tallet i 1946 knap 18 000. Betingelsen for, at saa mange nye Motorførere ikke skal skabe et alt for stærkt Færdselsproblem, maa naturligvis være, at de alle har faaet en saadan Uddannelse, at den kan siges i alle Henseender at være forsvarlig. Men en saadan Garanti har man ikke i den bestaaende Ordning — jeg tror snarere man kan sige tværtimod. Og denne Antagelse understreges ogsaa af, at der er en meget betydelig Dumpeprocent blandt Elever, der gaar op til Køreprøven første Gang. For Københavns Vedkommende har man for 1946 anslaaet Dumpeprocenten til ca. 40. Det er et betænkeligt højt Tal, og det maa være rimeligt, at man forsøger at finde frem til Aarsagerne og søger dem fjernet. Disse Synspunkter var ogsaa fremme, da vi i Begyndelsen af 1947 behandlede det af den daværende Justitsminister fremsatte Lovforslag. Det var en almindelig Opfattelse, at Aarsagerne dels var at finde i manglende Duelighed og Samvittighedsfuldhed hos mange Kørelærere og dels i forceret Undervisning og Afslapelse af Ansvarsfølelsen. Denne Antagelse maa konkludere i, at en Del af Kørelærerne er ganske ukvalificerede og altsaa mangler Forudsætninger for at kunne give en Uddannelse, der er nødvendig og forsvarlig. Fra sagkyndig Side regner man endog med, at næppe mere end 30—40 pCt. af Eleverne kommer fra gode, dygtige og samvittighedsfulde Kørelærere, medens Resten kun har faaet en nødtørfert Uddannelse i at føre Motorvogn.

De motorsagkyndige er endvidere overbevist om, at et betydeligt Antal Færdselsuheld kan henføres til, at Folk ikke har faaet den fornødne Undervisning. Den bestaaende Ordning maa derfor siges at være en saa alvorlig Trusel mod Færdselssikkerheden, at en ny Ordning maa til. Justitsministeriets Udvalg giver da ogsaa Udtryk for i Betænkningen fra 1937, at det er af meget stor Betydning for den almindelige Færdselssikkerhed, at netop den første Uddannelse af Motorførere foregaar saa grundigt og betryggende som muligt, og at Undervisningen gives af Personer, der har Forudsætninger for at bibringe Eleverne ikke blot den nødven-

dige Øvelse i Benyttelse af Køretøjets forskellige Betjeningsorganer, men ogsaa og navnlig har en virkelig Forstaaelse af Pligter og Ansvar som Motorførere og et grundigt og korrekt Kendskab til gældende Færdselsregler.

For at opfylde disse Fordringer foreslaas det i Lovforslagets § 1, at Ret til at opnaa Godkendelse som Kørelærer har for det første enhver, der er fyldt 25 Aar. Denne Alder kan maaske siges at være lidt høj, men i Betragtning af, at der maa kræves baade en betydelig Erfaring og en betydelig Modenhed, maa denne Alder anses for at være rigtig. For det andet maa vedkommende have ført en hæderlig Vandel. Jeg tror, man med Rette kan sige, at der maa stilles visse Fordringer til de Personer, der skal give andre en Oplæring i at overholde Regler. For det tredje, at vedkommende i de sidste 3 Aar jævnlige har ført Motorkøretøj. Det er naturligvis en Bestemmelse, som er noget vanskelig at faa helt korrekt overholdt, men der ligger alligevel en vis Garanti i Kravet om, at den paagældende i de sidste 3 Aar jævnlige har ført et Motorkøretøj. Det fjerde og sidste Punkt er i Virkeligheden afgørende, naar det føjes til, at for at opnaa Retten til at virke som Kørelærer skal man have godtgjort ved en for Politiet og Justitsministeriets motorsagkyndige aflagt Prøve at være i Besiddelse af de til Virksomheden som Kørelærer fornødne Evner og Kundskaber. Denne Bestemmelse fandtes ikke i den forrige Justitsministers Forslag, men med den har den højtærede Justitsminister taget Hensyn til alle motorsagkyndiges Ønsker samt til de Ønsker, der for et Aar siden blev fremført i dette høje Ting fra socialdemokratisk og konservativ Side. Kun med en saadan Prøve kan man opnaa den virkelige Garanti for en samvittighedsfuld Uddannelse af nye Motorvognsførere. Med en saadan Ordning følger vi ogsaa her i Danmark de Principper, der er gældende i de øvrige nordiske Lande, og det skulde ikke være urimeligt at udtrykke Ønsket om den størst mulige Ensartethed i de nordiske Lande ogsaa paa dette Omraade.

Endelig er der at tilføje, at der her ikke er Tale om en Monopolordning, som maaske kunde afskrække nogen, men tværtimod om en Ordning, hvor Adgangsbegrænsningen alene henføres til de paagældendes Kvalifikation.

Lovforslagets § 2 tilsigter en betydelig Udvidelse af den nugældende Regel i Motorlovens § 36, der hidtil kun har omfattet Drosker, men som nu foreslaas udvidet til ogsaa at omfatte de saakaldte Lillebiler. Medens Droskernes Forhold med Hensyn til